

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **M. T.**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Archangelská 1568/1, Praha,
proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2/2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-37576-3/ČJ-2025-930310-V234 ze dne
22. 1. 2026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před správními orgány

1. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, uložila žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace byla stanovena na tři roky. Žalobce totiž nejméně od 2. 11. 2023 do 26. 10. 2025 pobýval v České republice bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.

2. Krajské ředitelství policie tyto závěry učinilo na základě toho, že žalobce sám přiznal srpna 2023 do října 2025. Tomu odpovídají i vstupní razítka v cestovním pasu. Žalobce tedy pobýval na území ČR výrazně přes rámec schengenského bezvízového styku, ač k tomu nebyl oprávněn. Následné odvolání žalobce žalovaná zamítla a rozhodnutí krajského ředitelství potvrdila. Ztotožnila se s tím, že nejsou žádné pochybnosti o délce a nelegálnosti pobytu žalobce.

II. Řízení před soudem

3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V žalobě namítl zejména nezákonnost rozhodnutí, nedostatečně zjištěný skutkový stav a porušení zásad správního řízení. Uvedl, že správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro rozhodnutí a nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou pochybnosti. Žalobce tvrdil, že jeho nelegální pobyt v ČR nebyl řádně zjištěn, jeho nepřetržitost nebyla prokázána.
4. Dále žalobce zdůraznil, že návrat do Moldavské republiky pro něj představuje reálné ohrožení života vzhledem k tamní bezpečnostní a politické situaci, včetně rizika spojeného s konfliktem v Podněstří. Také ekonomická situace Moldavska je katastrofální.
5. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že se shodnou argumentací se dostatečně vypořádala již ve svém rozhodnutí, popřípadě v rozhodnutí krajského ředitelství policie.

Ústní jednání

6. K ústnímu jednání se nikdo nedostavil, což však nebylo na překážku projednání věci. Omluva žalobce nebyla předložena před jeho konáním z důvodu (opětovné) nefunkčnosti systému datových schránek. Soud jen na okraj toho konstatuje, že žalobce předvolal pouze prostřednictvím jeho zástupce, nikoliv přímo. Takto soud postupuje již roky bez jakékoliv výhrady ze strany Nejvyššího správního soudu.
7. Tento postup je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu; je nicméně v souladu s textem procesního předpisu a aktuální rozhodovací činností Ústavního soudu (srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 35 A 1/2025-50 ze dne 27. 11. 2025). Krajský soud v Plzni zcela souhlasí s Městským soudem v Praze (a dlouhodobou praxí krajských správních soudů, potažmo všech soudů civilních), že není žádný zákonný ani ústavní důvod zastoupené účastníky předvolávat samostatně: § 42 odst. 2 s. ř. s. hovoří jasně – postačuje předvolání zástupce, ledaže jde o nezastupitelný úkon zastoupeného. Účast na jednání ovšem není nezastupitelným úkonem, což plyne již jen z toho, že se účastníci mohou v plném rozsahu nechat zastoupit zástupci a tito zástupci se mohou nechat zastoupit dalšími zástupci, aniž by to na ústním jednání v jeho základní podobě cokoliv měnilo. V podrobnostech zdejší soud odkazuje na pečlivě a korektně odůvodněné úvahy v odst. 4–14 rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 5 A 22/2025-103 ze dne 5. 5. 2025 a dalších rozhodnutích toho soudu. Tyto argumenty Městského soudu v Praze byly dosud oslyšeny, což však nemění nic na jejich významu a ani na trvajícím souhlasu Krajského soudu v Plzni s jejich správností.

III. Posouzení věci

8. Žaloba není důvodná. V případě žalobce byly důvody pro uložení správního vyhoštění: žalobce nepochybně pobýval na území ČR neoprávněně, a to v období nejméně od listopadu 2023 do října 2025. Nejsou ani zřejmé důvody, pro které se nemůže vrátit do země původu.

Neoprávněný pobyt a jeho délka

9. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá (musí vydat) rozhodnutí o správním vyhoštění cizince mimo jiné, pokud cizinec pobývá na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
10. V souzené věci žalobce sám v rámci řízení o vyhoštění uvedl, že na území ČR pobýval od srpna 2023 do října 2025. Tomu odpovídají i vstupní razítka v jeho cestovním pasu. Cestovní pas neobsahuje žádné otisky razítka, které by vypovídaly o přerušení pobytu žalobce na území Unie. O délce pobytu tedy nevznikly žádné pochybnosti; sám žalobce žádné konkrétní námitky neuplatnil.
11. Žalobce tedy pobýval na území ČR výrazně přes rámec schengenského bezvízového styku umožňujícího pobyt v délce nanejvýš 90 dnů během jakéhokoliv období 180 dnů podle čl. 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2018/1806 ve spojení s přílohou II k tomuto nařízení.¹ K tomu žalobce zjevně nebyl oprávněn bez povolení k pobytu.

Možnost vycestovat do země původu

12. Zbylé námitky žalobce směřovaly proti části výroku o možnosti vycestování žalobce do Moldavska. Tyto námitky nejsou důvodné a soud neshledal ani zásadní vadu řízení, která by bránila jejich posouzení.
13. Krajské ředitelství policie konstatovalo možnost vycestování žalobce *bez závazného stanoviska* podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Učinilo tak podle § 120a odst. 2 písm. a) tohoto zákona proto, že žalobce sám při výslechu dne 26. 10. 2025 výslovně prohlásil, že jeho vycestování je možné. Na standardizovanou sadu otázek sdělil, že mu v Moldavsku nic nehrozí, je tam zaručena ochrana jeho práv a v případě vyhoštění dobrovolně vycestuje.
14. Žalovaná oproti tomu nesprávně odkázala na § 120a odst. 2 písm. b), tj. že Moldavsko je bezpečnou zemí původu podle vyhlášky č. 328/2015 Sb. Tento náhled z níže uvedeného důvodu neobstojí. Správní rozhodnutí I. a II. stupně však tvoří jeden celek z hlediska soudního přezkumu, takže soud vycházel z posouzení krajského ředitelství a názor žalované jen korigoval.
15. Moldavsko nelze považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu závěrů judikatury Soudního dvora EU, protože není bezpečné celé jeho území včetně Podněstří (srov. rozsudek KS v Plzni č. j. 35 A 25/2025-27 ze dne 8. 1. 2026; rozsudky SD EU C-406/22 CV ze dne 4. 10. 2024; C-758/24 Alace ze dne 1. 8. 2025). Tato skutečnost

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.

nicméně nemá význam pro posouzení případu žalobce právě proto, že žalobce sám prohlásil, že se vrátit může (k tomu soud podotýká, že žalobce ani nepochází z Podněstří).

16. Nadto platí, že aktuální a ustálená judikatura správních soudů považuje Moldavsko (bez Podněstří) za zemi, ve vztahu ke které nejsou dány překážky vycestování či důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Není totiž obecně nebezpečná a ani tamní podmínky nejsou neúnosně špatné (srov. např. usnesení NSS č. j. 7 Azs 6/2026-32 ze dne 31. 3. 2026; č. j. 22 Azs 251/2025-34 ze dne 10. 12. 2025; č. j. 7 Azs 202/2025-28 ze dne 23. 10. 2025; č. j. 2 Azs 173/2025-23 ze dne 25. 9. 2025). Ve světle této judikatury zjevně neobstojí obecná tvrzení žalobce o nebezpečnosti Moldavska a špatné ekonomické situaci. Jinými slovy: žalobcem tvrzené problémy buďto skutkově nejsou dány nebo nemohou být překážkou vycestování, což jasně plyne z prejudikatury.
17. I kdyby soud dospěl k opačnému závěru, není důvod zrušit celé rozhodnutí žalované. Část výroku rozhodnutí krajského ředitelství policie o absenci překážek vycestování je totiž oddělitelná: je založena na samostatném skutkovém základu (stavu v Moldavsku), má samostatnou právní úpravu oddělenou od úpravy vyhoštění a lze o ní rozhodovat samostatným rozhodnutím (§ 120a odst. 3 a násl. zákona o pobytu cizinců). Za toho stavu by soud mohl (musel) zrušit pouze odpovídající část výroku pro pochybení policie u překážek vycestování; výrok o vyhoštění by nemohl být dotčen.
18. Žalobce také obecně namítl nepřiměřenost zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Tuto námitku nijak neodůvodnil, takže nejde o projednatelný žalobní bod. Ze správního spisu ostatně k této otázce nic neplyne, žalobce vypověděl, že jeho rodinní příslušníci žijí v Moldavsku.

IV. Závěr

19. Ve věci byl prokázán dlouhodobý neoprávněný pobyt žalobce, nejsou žádné důvody uvažovat o nepřiměřenosti vyhoštění a nejsou zřejmé žádné překážky jeho vycestování. Žalovaná proto posoudila rozhodné právní otázky správně a její rozhodnutí netrpí vadami řízení, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.
20. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 21. dubna 2026

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.